

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 lipca 2020 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. akt I C 2054/19 z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. przeciwko W. B., o wydanie rzeczy ruchomej:

1. oddalił powództwo,
2. przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi na rzecz kuratora procesowego adw. M. C. kwotę 91 zł tytułem wynagrodzenia i zwrotu wydatków,
3. nakazał pobrać od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 91 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd I instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych.

Strona powodowa jest, przedsiębiorstwem energetycznym w rozumieniu art. 3 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, którego podstawową działalnością jest dystrybucja paliw gazowych za pomocą gazowej sieci dystrybucyjnej, w celu dostarczania ich odbiorcom.

Pismem z dnia 9 grudnia 2016 r. (...) Obrót detaliczny sp. z o.o. (sprzedawca) oświadczył, iż umowa sprzedaży paliwa gazowego zawarta z W. B., której przedmiotem było dostarczanie paliwa gazowego do lokalu/nieruchomości zlokalizowanej pod adresem ul. (...) lok. 20, została rozwiązana przez sprzedawcę z dniem 18 października 2016 r..

Pismem z dnia 31 października 2016 r. (...) sp. z o.o. wezwała pozwanego do dobrowolnego wydania gazomierza w dniu 21 listopada 2016 r. oraz poinformowała o możliwości udziału w jego odczycie przed demontażem z uwagi na rozwiązanie umowy kompleksowej nr (...) z dniem 18 października 2016 r..

W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo jest bezzasadne.

Sąd I instancji na wstępie zaznaczył, że podstawę prawną żądania pozwu stanowił przepis art. 222 § 1 k.c., zgodnie z którym właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

Uprawnia ono właściciela, który utracił posiadanie rzeczy, do jego odzyskania od osoby bezprawnie władającej tą rzeczą. Właściciel posiada zatem czynną legitymację procesową, zaś ten, kto rzecz mu odebrał – bierną. Celem tego roszczenia jest odzyskanie utraconego władztwa nad rzeczą przez prawowitego właściciela przez skierowanie do osoby władającej nią bez tytułu prawnego żądania jej wydania.

Przesłaniem roszczenia windykacyjnego unormowanego w tym przepisie jest żądanie wydania rzeczy kierowane wobec osoby władającej tą rzeczą bez podstawy prawnej. Aby zaś można było mówić o roszczeniu windykacyjnym, muszą być spełnione dwa warunki: po pierwsze, treścią roszczenia jest żądanie wydania rzeczy, po drugie zaś, wynika ono z prawa własności. Brak jednego z tych znamion powoduje, że nie ma ono charakteru roszczenia windykacyjnego (Ciszewski Jerzy (red.), Nazaruk Piotr (red.), Kodeks cywilny. Komentarz).

Wobec powyższego Sąd Rejonowy podkreślił, że zasadnym było rozstrzygnięcie, czy strony łączyła umowa dostarczania paliwa gazowego oraz czy doszło do prawidłowego jej wypowiedzenia, które skutkowałoby możliwością egzekwowania przez powódkę wydania gazomierza jako przedmiotu, którym włada pozwany bez tytułu prawnego tj. obowiązującej umowy. Powód nie złożył dokumentu umowy, zaś złożone kopie dokumentów z k. 9,10 (niepoświadczone za zgodność z oryginałem) nie stanowią dowodu jej zawarcia.

Ponadto, nawet przy założeniu zawarcia umowy, powód nie wykazał czy zachowano tryb do jej wypowiedzenia. Zgodnie z treścią art. 6b ust. 2 i 3 ustawy prawo energetyczne, przedsiębiorstwa energetyczne mogą wstrzymać dostarczanie paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła w przypadku, gdy odbiorca zwleka z zapłatą za pobrane paliwo gazowe, energię elektryczną lub ciepło albo świadczone usługi, co najmniej przez okres 30 dni po upływie terminu płatności i wyznaczeniu dodatkowego, 14-dniowego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności, od dnia otrzymania powiadomienia.

W świetle powyższych przepisów wstrzymanie dostaw energii elektrycznej w sytuacji nieuregulowania przez odbiorcę należności za energię może nastąpić dopiero po upływie 30 dni – od upływu terminu płatności wskazanego w wystawionej odbiorcy fakturze; doręczeniu odbiorcy powiadomienia (wezwania do zapłaty) na piśmie, które powinno zawierać obligatoryjnie:

- a) dodatkowy 14-dniowy termin do zapłaty zaległych i bieżących należności;
- b) powiadomienie odbiorcy o możliwości wstrzymania przez przedsiębiorstwo energetyczne dostaw energii elektrycznej i wypowiedzenia umowy, w przypadku nieuregulowania należności we wskazanym, dodatkowym terminie do zapłaty.

Podsumowując, zgodnie z art. 6b ust. 2 i 3 ustawy Prawo energetyczne przedsiębiorstwa energetyczne mogą wstrzymać dostarczanie energii elektrycznej czy paliw gazowych w przypadku, gdy odbiorca zwleka z zapłatą za pobrane paliwo gazowe, energię elektryczną lub ciepło albo świadczone usługi co najmniej 30 dni po upływie terminu płatności, pomimo uprzedniego powiadomienia na piśmie o zamiarze wypowiedzenia umowy i wyznaczenia dodatkowego, czternastodniowego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności.

Z treści tego artykułu wynika, że przedsiębiorstwo energetyczne może wstrzymać dostawy paliw gazowych trzydzieści dni po upływie pierwotnie wyznaczonego terminu płatności, jednak pod warunkiem dopełnienia przez to przedsiębiorstwo wymogu dostarczenia pisemnego powiadomienia i wyznaczenia nowego terminu zapłacenia należności, co w niniejszej sprawie względem pozwanego nie nastąpiło.

Przedsiębiorca energetyczny musi też wykazać, że powiadomił odbiorcę energii o zaleganiu z opłatami i wyznaczył mu dodatkowy czternastodniowy termin na uregulowanie zaległości i bieżących płatności, a odbiorca mógł zapoznać się z powiadomieniem skierowanym do niego. Przedsiębiorca energetyczny zobowiązany jest pismem powiadomić odbiorcę o zaleganiu z opłatami. Ma obowiązek powiadomienia odbiorcy usługi w taki sposób, aby mógł on się zapoznać ze skierowanym do niego pismem, co wynika z art. 61 k.c.

W razie ewentualnego sporu to na dostawcy energii spoczywa ciężar udowodnienia prawidłowego doręczenia, a brak zachowania procedury określonej w art. 6b ust. 2 i 3 Prawa energetycznego stanowi tzw. nieuzasadnione wypowiedzenie umowy.

W świetle poczynionych ustaleń, w ocenie Sądu I instancji, strona powodowa nie wykazała zachowania właściwej procedury wypowiedzenia. W tych okolicznościach żądanie wydania przedmiotowego gazomierza byłoby zasadne w przypadku wykazania zawarcia umowy, a następnie udowodnienia, że ją skutecznie wypowiedziano.

Tymczasem powód złożył kopię pisma, bez poświadczenia za zgodność z oryginałem, z którego wynika, że umowa została rozwiązana. Bez wykazania, że zachowano tryb omówiony powyżej.

Należy zauważyć, że zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten, adresowany do sądu, określa która ze stron powinna wykazać fakty, z których wyciąga dla siebie korzystne skutki prawne, a w konsekwencji którą też dotkną skutki niepowodzenia ich udowodnienia (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2010 r., IV CSK 25/10, nie publ. oraz z dnia 29 kwietnia 2011 r., I CSK 517/10, nie publ.). Przez fakty w rozumieniu wymienionego wyżej przepisu należy rozumieć wszelkie okoliczności, z którymi normy prawa materialnego wiążą skutki prawne, w tym więc powstanie i treść stosunku prawnego.

Uwzględniając treść tego przepisu wierzyciela dochodzącego od dłużnika spełnienia świadczenia obciąża ciężar wykazania przysługującej mu wobec dłużnika wierzytelności, tj. wykazania wszystkich faktów, z którymi właściwe przepisy materialne wiążą powstanie wierzytelności o określonej treści i rozmiarze.

Dowód wykazania prawdziwości określonego faktu obciąża, zatem tego, kto się na dany fakt powołuje dla uzasadnienia dochodzonego prawa. Tym samym powód musi udowodnić fakty tworzące jego prawo. (tak A. Wolter, J. Ignatowicz, K. Stefaniuk „Prawo cywilne. Zarys części szczególnej”, Warszawa 1998, s. 383).

Konsekwencją regulacji ujętych w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. jest nie tylko obowiązek popierania wysuwanych twierdzeń stosownymi dowodami, ale przede wszystkim ryzyko niekorzystnego rozstrzygnięcia dla strony, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał.

Zgodnie zaś z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontradyktoryjności, Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96).

Zdaniem Sądu Rejonowego strona powodowa nie przedłożyła żadnych dowodów świadczących o prawidłowym wypowiedzeniu umowy sprzedaży paliwa gazowego zgodnie z przewidzianą procedurą. Zgromadzony w sprawie materiał ograniczał się do dokumentów w postaci oświadczenia z dnia 9 grudnia 2016 r., wezwanie do wydania gazomierza oraz ogólnych warunków umowy. Wskazane dokumenty nie są usuwają wątpliwości w zakresie skutecznym wypowiedzeniu umowy o dostawę paliwa gazowego.

W ocenie Sądu I instancji strona powodowa nie wykazała, aby zachowano procedurę wypowiedzenia umowy, a zatem bezzasadnie została wszczęta procedura zdemontowania gazomierza.

Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. W konsekwencji powyższych rozważań powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na nie udowodnienia przez stronę powodową zasadności dochodzonego pozwem roszczenia.

Sąd Rejonowy pokreślił, że nie był także związany oświadczeniem o uznaniu powództwa kuratora procesowego ustanowionego dla pozwanego nieznanego z miejsca pobytu.

Kurator procesowy został ustanowiony w oparciu o przepisy art. 144 k.p.c. w zw. z art. 143 k.p.c. Jest zatem uprawniony do podejmowania za reprezentowaną stronę wszelkich niezbędnych czynności procesowych, niezbędnych do zapewnienia tej stronie obrony. Kurator procesowy jest umocowany do składania oraz przyjmowania wszelkich oświadczeń woli w imieniu reprezentowanej strony, ale tylko oświadczeń mających charakter procesowy. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 7 września 2017 r., sygn. I ACa 1154/16)

Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd Rejonowy oparł o art. 98 k.p.c. uznając stronę powodową za przegrywającą postępowanie w całości. Nieuiszczone koszty sądowe w ramach niniejszego postępowania obejmowały wynagrodzenie kuratora za wykonane czynności oraz zwrot jego wydatków w łącznej wysokości 91 zł..

Wysokość wynagrodzenia kuratora należało wywieść z rozporządzenia Min. Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla

strony w sprawie cywilnej w zw. z § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożyła powodowa spółka, zaskarżając wyrok w całości. Skarżąca zarzuciła wydanemu orzeczeniu:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 133 § 3 k.p.c., poprzez zaniechanie przez Sąd I instancji doręczenia korespondencji sądowej, w postaci: odpisów pism kuratora pozwanego z dnia 17 stycznia 2020 r. i 22 stycznia 2020 r., zawiadomienia z dnia 30 stycznia 2020 r. o terminie rozprawy wyznaczonej na 18 marca 2020 r., zawiadomienia z dnia 13 marca 2020 r. o terminie rozprawy wyznaczonej na dzień 20 maja 2020 r. oraz zawiadomienia z dnia 2 czerwca 2020 r. o terminie rozprawy wyznaczonej na dzień 8 lipca 2020 r., po której to nastąpiło wyrokowanie, aktualnemu pełnomocnikowi strony powodowej adw. K. R., zgłoszonemu do niniejszego postępowania pismem z dnia 8 stycznia 2019 r. z wnioskiem o podjęcie zawieszono postępowania, do którego załączono m.in. pełnomocnictwo procesowe ogólne z dnia 6 listopada 2018 r. udzielone adw. K. R. oraz oświadczenie strony powodowej z dnia 10 grudnia 2018 r. o wypowiedzeniu pełnomocnictw procesowych poprzedniemu pełnomocnikowi tj. M. J. (1), której pełnomocnictwa wygasły w 2018 r., co skutkowało pozbawieniem strony powodowej możliwości obrony swoich praw w toku postępowania rozpoznawczego prowadzonego w okresie po podjęciu zawieszono postępowania, do wyrokowania w dniu 8 lipca 2020 r. i nieważnością postępowania (art. 379 pkt. 5 k.p.c.),

niezależnie od powyższego skarżący zarzucił:

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny zgromadzonego materiały dowodowego i wadliwe przyjęcie, że strona powodowa nie wykazała podstawy faktycznej żądania pozwu, w postaci rozwiązania, przez inny, niż strona powodowa podmiot, a to (...) Sp. z o.o. w W., umowy o dostawę paliwa gazowego zawartej z pozwanym W. B., w sytuacji gdy na okoliczność rozwiązania przedmiotowej umowy strona powodowa przedłożyła oświadczenie (...) Sp. z o.o. z dnia 19 grudnia 2016 r., a strona pozwana, reprezentowana przez kuratora procesowego w osobie adwokata, tej okoliczności nie zaprzeczyła, ani nie zakwestionowała treści dokumentu, co wynika z treści uzasadnienia, w którym to Sąd I instancji wskazuje, że kurator uznał żądanie pozwu, zatem fakt rozwiązania umowy o dostawę paliwa gazowego nie był między stronami sporny i nie wymagał dalszego dowodzenia, co skutkowało winno ustaleniem, że pozwany W. B. posiadał sporny gazomierz bez tytułu prawnego i uzasadnione było zgłoszone w pozwie żądanie wydania gazomierza oraz obciążenie pozwanego kosztami niniejszego postępowania.

Skarżący, w związku z tak postawionymi zarzutami wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, zniesienie postępowania poczynając od dnia 30 stycznia 2020 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, z pozostawieniem temu Sądowi orzeczenia o kosztach postępowania odwoławczego, poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych, w tym taryfowych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty, ewentualnie zaś o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 1 poprzez nakazanie pozwanemu, aby wydał stronie powodowej gazomierz o numerze fabrycznym (...), typ (...), zamontowany w lokalu przy ul. (...) w Ł. oraz zmianę w punkcie 3, poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych, w tym taryfowych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna, skutkowało uchyleniem zaskarżonego postanowienia i przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy w pełni przychylił się do podniesionego przez skarżącego zarzutu w treści wniesionego środka zaskarżenia, że w niniejszej sprawie doszło do uchybień procesowych mających istotny wpływ na wynik sprawy i skutkujących uchyleniem zaskarżonego orzeczenia. W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie doszło do nieważności postępowania w oparciu o przepis art. 379 pkt 5 k.p.c..

Wydanie zaskarżonego wyroku poprzedziła rozprawa z dnia 8 lipca 2019 r., na rozprawie tej nie były obecne strony postępowania, a co więcej powodowa spółka w ogóle nie została prawidłowo zawiadomiona o terminie ostatniej rozprawy.

W świetle art. 379 pkt 5 k.p.c. nieważność postępowania zachodzi, gdy strona nie została zawiadomiona o terminie rozprawy poprzedzającej wydanie wyroku (tak: Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 czerwca 2019 r., sygn. akt VI ACa 273/19). Tym samym nieważność postępowania określona w przywołanym przepisie ma miejsce wtedy, gdy strona postępowania, wbrew swej woli, została faktycznie pozbawiona możliwości działania w postępowaniu lub jego istotnej części (postanowienie SN z 13 listopada 2018 r., III PZ 9/18). O pozbawieniu możliwości obrony praw przesądza kumulatywne wystąpienie trzech okoliczności: naruszenie przez sąd przepisów procesowych będących źródłem procesowych uprawnień strony, wpływ tego uchybienia na wyłączenie możliwości działania strony w postępowaniu, niemożność obrony swoich praw w następstwie dwóch poprzednich okoliczności (post. SN z 28 czerwca 2018 r. I CSK 46/18). Innymi słowy, nieważność postępowania z tego powodu zachodzi wówczas, gdy ze względu na uchybienia formalne strona została pozbawiona przez sąd lub przeciwnika procesowego możliwości brania udziału w sprawie oraz zgłoszenia twierdzeń faktycznych i wniosków dowodowych (postanowienie SN z 13 listopada 2018 r., III PZ 9/18).

W okolicznościach przedmiotowej sprawy powodowa spółka w dniu 14 stycznia 2019 r. (data wpływu do sądu) złożyła pismo procesowe zawierające wniosek o podjęcie zawieszono (k. 34), w którym jednocześnie dokonała zgłoszenia pełnomocnika strony powodowej, informując, że pełnomocnictwo udzielone przez powodową spółkę adw. M. J. (2) wygasło z dniem 30 listopada 2018 r., zaś jej obecnym wyłącznym pełnomocnikiem jest adw. K. R.. Pomimo tego, że powodowa spółka zawiadomiła Sąd Rejonowy o zmianie pełnomocnika, załączając udzielone pełnomocnictwo na rzecz adw. K. R., to Sąd I instancji, aż do zamknięcia rozprawy w dniu 8 lipca 2020 r. wszystkich doręczeń dla strony powodowej dokonywał na rzecz adw. M. J. (2).

Powyższe działanie Sądu I instancji było nieuprawnione, ponieważ udzielone przez powoda adw. M. J. (2) wygasło blisko dwa lata wcześniej, o czym Sąd Rejonowy został w sposób prawidłowy zawiadomiony. Natomiast doręczenie zawiadomienia o terminie rozprawy byłemu pełnomocnikowi strony jest nieskuteczne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 r., I PZ 58/02, OSNP 2004 Nr 10, poz. 173). W tym miejscu należy podkreślić, że powyższej oceny nie jest w żaden sposób zmienić okoliczność, że w dniu, w którym nastąpiło zamknięcie rozprawy tj. w dniu 8 lipca 2020 r. sekretarz sądowy skontaktował się telefonicznie z Kancelarią Adwokacką powoda informując r.pr. P. K., że Sąd może uznać, iż pełnomocnik jest powiadomiony o terminie rozprawy wyznaczonej na ten sam dzień i w związku z tym wyraża zgodę na zamknięcie rozprawy. Przede wszystkim w aktach sprawy brak jest jakiegokolwiek informacji kim jest r.pr. P. K. dla stron postępowania, brak jest dla niego pełnomocnictwa udzielonego przez powodową spółkę lub pełnomocnictwa substytucyjnego udzielonego przez adw. K. R.. W związku z tym nie sposób stwierdzić, że oświadczenie złożone telefonicznie przez r.pr. P. K. było w jakikolwiek sposób wiążące dla Sądu oraz stron postępowania.

Mając powyższe na uwadze należało stwierdzić, że doszło do naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania, co wyeliminowało możliwość dochodzenia swoich praw przez powodową spółkę w toku postępowania, a tym samym doszło do ziszczenia się przesłanki opisanej w art. 379 pkt 5 k.p.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 lutego 2004 r., IV CK 61/03; LEX nr 151638; z dnia 28 marca 2008 r., V CSK 488/07, LEX nr 424315; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2014 r., II UZ 58/14, Legalis nr 1185799).

Wprawdzie skutki nieważności postępowania przed sądem I instancji powinny być, jeżeli to możliwe, naprawione przez sąd drugiej instancji przy rozpoznawaniu sprawy na skutek apelacji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 23 maja 2012

r., III CSK 274/11). W orzecznictwie Sądu Najwyższego uznano możliwość następczego zatwierdzenia przez stronę czynności procesowej dokonanej w jej imieniu przez osobę działającą bez pełnomocnictwa, jeżeli osoba ta mogła być pełnomocnikiem tej strony. Uznaje się, że w razie takiego zatwierdzenia nie zachodzi wypadek nienależytego umocowania pełnomocnika strony powodujący nieważność postępowania (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2009 r., III CZP 118/08, OSNC 2009, Nr 6, poz. 76, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 sierpnia 2000 r., IV CKN 1137/00 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 września 1998 r., II CKN 529/98 z dnia 18 listopada 2005 r., IV CZ 112/05 i z dnia 8 lipca 2011 r., IV CSK 502/10). W rozpoznawanej sprawie nie zachodzi jednak możliwość naprawienia przez Sąd Okręgowy skutków nieważności postępowania przed Sądem I instancji.

Wobec powyższego wyrok Sądu Okręgowego podlegał uchyleniu z powodu nieważności postępowania ze względu na pozbawienie powoda możliwości obrony praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.).

Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 § 2 k.p.c., zniósł postępowanie przez sądem pierwszej instancji od rozprawy z dnia 8 lipca 2020 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Na podstawie zaś art. 108 §2 k.p.c. w zw. z art. 391§1 k.p.c. Sąd Okręgowy pozostawił Sądowi I instancji rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.